

L'amor és un sacrifici
a l'altar del poder

LES CENDRES I EL REI MALEÏT

CARISSA
BROADBENT

Columna

LES CENDRES I EL REI .. MALEÏT

CARISSA
BROADBENT

Traducció de Cristina Sala i Judith Raigal

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *THE ASHES & THE STAR-CURSED KING*

PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2025

© CARISSA BROADBENT, 2023

© DE LA TRADUCCIÓ: CRISTINA SALA PUJOL I JUDITH RAIGAL ARAN, 2025

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3379-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 5.978-2025

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

*Això és una obra de ficció. Tots els personatges,
organitzacions i fets que s'hi narren són fruit
de la imaginació de l'autor o s'han
utilitzat en un context de ficció.*

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïm a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

Oraya

El meu pare vivia als moments enterbolits just abans d'obrir els ulls cada matí, atrapat entre la vigília i el somni.

Atresorava aquests moments, en què els meus malsons ja s'havien esvaït, però encara no havien estat substituïts per l'ombra lúgubre de la realitat. Em regirava als llençols de seda i inhalava profundament aquella olor familiar: rosa, encens, pedra i pols. Em trobava al llit en què havia dormit cada dia durant quinze anys, a l'habitació que sempre havia estat meua, al castell en què havia crescut, i el meu pare, en Vincent, el rei dels Nascuts de la Nit, era viu.

I aleshores obria els ulls, i la claredat inevitable i cruel de la consciència m'envestia i el meu pare tornava a morir.

Aquells segons entre el son i la vetlla eren els millors del dia.

El moment en què el record em tornava era el pitjor.

Tot i això, valia la pena. Dormia sempre que podia només per recuperar aquells segons preuats. Però el temps no es pot aturar. La mort no es pot aturar.

Intentava ignorar el fet que aquells segons eren més escassos cada vegada que em despertava.

Aquest matí, havia obert els ulls i el meu pare encara era mort.

TOC, TOC, TOC.

La persona que trucava a la porta ho feia amb la impaciència de qui fa massa estona que truca.

«La persona» que trucava a la porta.

Sabia perfectament qui trucava a la porta.

No em vaig moure.

En realitat, no em podia moure; la pena s'havia apoderat de tots els meus músculs. Vaig serrar la mandíbula amb força fins que em va fer mal, fins que esperava que se'm trenquessin les dents. Vaig estrènyer el llençol amb tanta força que els artells se'm van emblanquir. Sentia olor de fum: el Foc de la Nit, la meva màgia, el corroïa.

M'havia robat una cosa molt preuada. Els moments d'atordiment en què tot era com abans.

Em vaig despertar amb la imatge del cos delmat d'en Vincent gravada al cervell, mort i mutilat tant en somni com en vigília.

—Desperta't, princesa! —La veu era tan forta que, amb la porta tancada i tot, va retrunyir a l'estança—. Conec els teus sentits felins. Et penses que no sé que estàs desperta? Preferiria que m'obrisis la porta, però si cal entraré sense permís.

Odiava aquella veu.

Odiava aquella veu.

Necessitava deu segons més abans de poder mirar-lo. Cinc segons...

TOC.

TO...

Vaig apartar l'edredó, vaig saltar del llit, vaig travessar l'habitació amb quatre gambades i vaig obrir la porta d'una revolada.

—Truca —vaig esbufegar— una punyetera vegada més.

El meu marit em va somriure i va abaixar el puny, que efectivament estava a punt de trucar una puta vegada més.

—Ara m'agrades.

Odiava aquell rostre.

Odiava aquelles paraules.

I el que més odiava era que, quan les va pronunciar, vaig sentir un transfons ocult de preocupació. Vaig veure com se li calmava el somriure mentre m'observava de cap a peus en una avaluació ràpida però minuciosa. Va aturar la mirada a les meves mans, que tenia tancades en un puny al costat del cos, i em vaig adonar que m'aferrava a un pedaç de seda escalada.

Volia fer-lo servir per amenaçar-lo, per recordar-li que la seda podia ser ell si no anava amb compte. Amb tot, l'espurna de preocupació del seu rostre i tot el que em va fer sentir van extingir el foc del meu estómac.

M'agradava la ira. Era tangible i forta i em feia sentir poderosa.

Amb tot, em vaig sentir de tot menys poderosa quan em vaig veure obligada a admetre que en Raihn —l'home que m'havia mentit, que m'havia empresonat, que havia enderrocat el meu regne i que havia assassinat el meu pare— es preocupava de debò per mi.

Ni tan sols podia mirar la cara d'en Raihn sense veure-la esquitxada de la sang del meu pare.

Sense veure com m'havia mirat una vegada, com si jo fos el més valuós del món, la nit que havíem passat junts al llit.

Massa emocions. Les vaig esclafar amb fúria, encara que em dolgués físicament com si engolís fulles d'afaitar. Era més fàcil no sentir res.

—Què? —vaig preguntar.

Va ser una pregunta desinflada, no l'atac verbal que volia que fos.

Tant de bo no hagués vist la lleugera decepció que va inundar el rostre d'en Raihn. La preocupació.

—He vingut a dir-te que t'arreglis —va dir—. Tenim convidats.

Convidats?

Se'm va remoure l'estómac només de pensar-hi, només de pensar en la idea de trobar-me davant de persones estranyes i

sentir que em miraven com si fos un animal engabiat mentre jo intentava mantenir la calma.

Saps controlar les emocions, serpeta, em va dir en Vincent a cau d'orella. *Te'n vaig ensenyar jo.*

Em vaig estremir.

En Raihn va inclinar el cap i va arrufar el front.

—Què?

No ho suportava. Sempre se n'adonava.

—Res.

Sabia que en Raihn no em creia. Ell sabia que jo ho sabia i em rebentava que ho sabés.

També vaig esclafar aquesta emoció fins que no va ser més que un brunzit esmortit que se sentia de fons, cobert per una altra capa de glaç. Tenir-les a ratlla d'aquesta manera suposava un esforç constant, i m'alegrava ser capaç de fer-ho.

En Raihn em va clavar la mirada, expectant, però no vaig dir res.

—Què? No tens cap pregunta? —va dir.

Vaig brandar el cap.

—No hi ha cap insult? Ni rèplica? Ni discussió?

Vols que t'ho discuteixi?, vaig estar a punt de preguntar-li. Amb tot, si ho feia li hauria de veure l'espurna de preocupació al rostre i hauria d'admetre que sí, que ell volia que l'hi discutís, i aleshores també hauria de sentir aquella emoció tan complexa.

Així, doncs, vaig tornar a brandar el cap.

Ell es va escurar el coll.

—Molt bé, doncs. Té, això és per a tu.

Em va entregar una bossa de seda que portava.

No vaig fer-li cap pregunta.

—És un vestit —va dir.

—Entesos.

—Per a la reunió.

Reunió. Sonava important.

«No t'interessa», em vaig recordar.

Va esperar que li fes alguna pregunta, però no vaig dir res.

—No en tinc cap altre, o sigui que no cal que perdis el temps queixant-te, si no t'agrada.

La seva transparència era patètica. Pràcticament em burxava per veure quan reaccionava.

Vaig obrir la bossa i vaig veure una tela de seda negra.

Se'm va encongir el pit. Seda, no cuir. Després de tot, la idea de caminar per aquest castell sense portar posada una armadura...

—Està bé —li vaig dir malgrat tot.

Només volia que se n'anés.

En Raihn, però, mai no abandonava una conversa sense dedicar-me una mirada llarga i sostinguda, com si tingués moltes coses a dir i les paraules amenacessin de sortir a borbolls abans de deixar la meva habitació. Cada punyetera vegada feia igual.

—Què? —vaig preguntar, impacient.

Sentia com si se m'obrissin tots els punts, un rere l'altre.

—Vesteix-te —va dir finalment, i em vaig sentir alleujada—. Tornaré d'aquí a una hora.

Quan va ser fora, vaig tancar la porta, m'hi vaig recolzar i vaig exhalar un sospir entretallat. Mantenir la calma durant els últims minuts havia estat una tortura. No sabia com m'ho faria davant d'un grapat de companys d'en Raihn. Durant més estona. Durant hores.

No en seria capaç.

Ho aconseguiràs, em va dir en Vincent a cau d'orella. *Demostrea'ls la teva fortalesa.*

Vaig tancar els ulls amb força. Volia abraçar aquella veu.

Amb tot, la veu es va apagar, com sempre, i el meu pare tornava a estar mort.

Em vaig posar el coi de vestit.

En Raihn estava nerviós.

Tant de bo no em resultés tan fàcil veure-ho. Pel que semblava, era l'única que ho veia. I no m'estranyava: la seva actuació era meticulosa. Encarnava el paper de rei conqueridor amb la mateixa facilitat amb què havia encarnat el paper d'humà a la taverna, el paper de contendent assedegat de sang, el paper del meu amant i el paper del meu segrestador.

Ho vaig veure de tota manera. El múscul tens de l'angle de la mandíbula. L'enfocament lleugerament vidriós i massa dur de la seva mirada. La manera en què es tocava contínuament el puny de la màniga, com si no se sentís còmode amb la roba que duia.

Quan va tornar a la meua habitació, me'l vaig quedar mirant. Sorprenentment, em va agafar desprevinguda.

Portava una jaqueta negra, rígida i fina, amb rivets blaus i un faixí a joc damunt de l'espatlla, que contrastava amb els botons platejats i el subtil brocat metàl·lic. Era dolorosament semblant a una altra vestimenta que li havia vist temps enrere: la que havia portat al ball de la Mitja Lluna, que li havia proporcionat el Palau de la Lluna. Aleshores, però, portava els cabells despentinats i una barba d'uns quants dies, com si ho hagués fet tot de mala gana. Ara anava ben afaitat. Portava els cabells ben pentinats i recollits, de manera que li quedava al descobert la part superior de la Marca de l'Hereu del clatell, que li sobresortia del coll de la jaqueta. Tenia les ales desplegadas i es veien els fils de color vermell llampant de les vores i les puntes. I...

I...

Quan la vaig veure, se'm va fer un nus a la gola que m'impedia empassar-me saliva. M'impedia respirar.

Quan vaig veure la corona al cap d'en Raihn vaig notar una fiblada a les costelles. Les puntes platejades descansaven sobre les ondes vermell fosc d'en Raihn, un contrast que em va xocar tenint en compte que només havia vist aquell metall sobre els cabells rossos i llisos del meu pare.

L'última vegada que havia vist aquella corona estava tota

amarada de sang, colgada de sorra a l'arena del coliseu, quan el meu pare va morir als meus braços.

Algú havia hagut de furgar en el que quedava del cos d'en Vincent per aconseguir la corona? Algun pobre criat havia hagut de netejar la sang, la pell i els cabells de totes aquelles petites espirals intricades de plata?

En Raihn em va mirar de fit a fit.

—Estàs bonica —va dir.

L'última vegada que m'havia dit aquella paraula, en aquell ball, un calfred m'havia recorregut l'espinada: sis lletres plenes de promeses ocultes.

Ara sonava com una mentida.

El meu vestit estava bé. Bé i ja està. Era senzill. Afavoridor. Era lleuger i estava fet de seda fina que se'm cenyia al cos. El devien haver fet a mida per a mi, perquè em quedés tan bé, tot i que no tenia ni idea de com havien sabut les meves mesures. Em deixava els braços al descobert, si bé tenia un coll alt amb uns botons asimètrics que es cordaven al costat.

Vaig agrair en secret que em cobrés la Marca de l'Hereu.

Últimament evitava mirar-me al mirall mentre em canviava. En part perquè tenia un aspecte horrorós, però també perquè no suportava veure aquella marca. La marca d'en Vincent. Totes les mentides gravades a la pell amb tinta vermella. Totes les preguntes que no podria respondre mai.

Naturalment, el fet que em cobrés la marca no era casualitat. Si havia de desfil·lar davant de gent rishan important, havia de tenir un aspecte tan poc amenaçador com fos possible.

Molt bé.

Una expressió estranya va travessar el rostre d'en Raihn.

—No està cordat.

Va assenyalar-se el coll, i em vaig adonar que es referia al vestit: a més dels gafets del davant, també hi havia botons a l'esquena i només havia aconseguit cordar-me'n la meitat.

—Vols que...?

—No —vaig engegar a l'instant, però durant els segons de silenci posteriors em vaig adonar que no tenia alternativa.

—D'acord —vaig dir al cap d'uns moments.

Em vaig girar i vaig ensenyar l'esquena nua al meu principal enemic. Vaig pensar, irònicament, que en Vincent s'avergonyiria si em veiés fent una cosa així.

Però, per la Mare, preferiria que em clavessin una daga a sentir les mans d'en Raihn. Preferiria sentir una fulla esmolada en comptes dels seus dits tocant-me la pell amb una suavitat excessiva.

I quina mena de filla era si, malgrat tot, una part de mi anhelava una carícia afectuosa?

Vaig agafar aire i no el vaig deixar anar fins que em va cordar l'últim botó. Vaig esperar que apartés les mans, però no les va moure. Com si volgués dir alguna cosa més.

—Fem tard.

Em vaig sobresaltar en sentir la veu d'en Cairis. En Raihn es va apartar. En Cairis estava recolzat al marc de la porta, amb els ulls lleugerament entretancats, somrient. En Cairis sempre somreia, però també em vigilava sempre de prop. Em volia morta. No em feia res. De vegades jo també em volia morta.

—D'acord.

En Raihn es va escurar el coll. Es va tocar el puny de la màniga.

Estava nerviós. Molt nerviós.

Una versió anterior de mi, la que estava enterrada sota desenes de capes de glaç que interposava entre les meves emocions i la superfície de la meva pell, hauria sentit curiositat.

En Raihn em va mirar per damunt de l'espatlla amb un somriure burleta als llavis, reprimint les emocions igual que jo.

—Som-hi, princesa. Els donarem un espectacle.

Havien netejat la sala del tron des de l'última vegada que hi havia estat: havien canviat les obres d'art i la decoració i havien retirat els bocins trencats dels artefactes hiaj de terra. Les cortines estaven obertes, de manera que es podia veure la silueta platejada de Sivrinaj. Tot estava més tranquil que feia unes setmanes, si bé petits esclats de llum llunyans estripaven la foscor de tant en tant. Els homes d'en Raihn havien aconseguit controlar la major part de la ciutat interior, però des de la finestra de la meua habitació es podien veure enfrontaments als afores de Sivrinaj. Els hiaj no cauriem sense lluitar, ni tan sols contra la Casa de la Sang.

Vaig notar una fiblada molt profunda sota les capes de glaç. Potser d'orgull. O de preocupació. No n'estava segura. Era molt difícil de saber.

El tron del meu pare, el tron d'en Raihn, estava situat al centre de la tarima. En Cairis i la Ketura eren just al darrere, a tocar de la paret, lluint els seus millors vestits de gala. Eren uns guàrdies servils. Vaig suposar que jo també m'havia de col·locar allà, a l'única cadira que hi havia. En Raihn, però, la va mirar, va tombar el cap i la va arrossegar fins a col·locar-la al costat del tron.

En Cairis el va mirar com si s'hagués begut l'enteniment.

—N'estàs segur? —va dir, en una veu tan baixa que era evident que no volia que jo sentís.

—Seguríssim —va respondre en Raihn. Es va girar cap a mi i em va assenyalar la cadira mentre s'asseia a la seva, sense donar a en Cairis l'oportunitat de replicar. Els llavis arronsats del conseller, però, ho van dir tot. Igual que la sempiterna mirada fulminant de la Ketura.

Si pretenien que totes aquestes mostres de... generositat o amabilitat o el que fos em commoguessin, no ho van aconseguir. Em vaig asseure sense mirar en Raihn.

Una criada va treure el cap per la porta de dos batents i va fer una reverència per adreçar-se a en Raihn.

—Ja són aquí, altesa.

En Raihn va mirar en Cairis.

—On collons és?

Com si fos un senyal, l'olor d'un cigar va impregnar l'aire. En Septimus va entrar a grans gambades i va pujar a la tarima amb dues de llargues i elegants. El seguien les seves dues guàrdies preferides, la Desdemona i la Ilia, dues dones altes i esveltes que s'assemblaven tant que estava segura que eren germanes. No les havia sentit mai a parlar.

—Disculpes —va dir despreocupadament.

—Apaga això —va remugar en Raihn.

En Septimus va deixar anar una rialleta.

—Espero que siguis més ben educat amb els teus propis nobles.

Amb tot, el va obeir i va apagar el cigar curt al palmell de la mà. Una olor de carn socarrimada va substituir la de tabac. En Cairis va arrufar el nas.

—Que agradable —va dir amb sorna.

—El rei dels Nascuts de la Nit m'ha demanat que l'apagués. No fer-ho seria de mala educació.

En Cairis va girar els ulls en blanc i semblava que fes un gran esforç per no dir res més.

En Raihn, en canvi, tenia la mirada clavada en la porta de dos batents, com si l'estigués cremant per arribar a allò que hi havia al darrere. Tenia una expressió neutra al rostre. Fins i tot arrogant.

Però jo sabia què pensava.

—Vale? —va preguntar a en Cairis amb veu greu.

—Ja hauria d'haver arribat. El vaixell deu anar amb retard.

—Mmm.

Aquell so bé podria haver estat una maledicció.

Sens dubte, en Raihn estava nerviosíssim.

Amb tot, va parlar amb una veu tranquil·la i despreocupada.

—Llavors diria que ja estem a punt, oi? Obriu la porta. Feu-los passar.